

Майкъл Морнурго

ДНЕВНИКЪТ НА БЕКИ

Издателство „Фюм“

*Тази книга се посвещава
на всички фермери,
пострадали от епидемията
от шап във Великобритания
през 2001 година.*

Out of the Ashes

Text © Michael Morpurgo, 2002

Дневникът на Беки

© Издателство „Фюм“, 2016

Илюстрации Биляна Господинова

Превод Екатерина Митренцева

Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-124-2

Предговор, който искам да прочетете

Тази история не е измислена. Всичко в нея се случи наистина. Знам го, защото бях там. Преживях го. Видях го със собствените си очи. Беше период от живота ми, който никога няма да мога да забравя.

Просто записах всичко в личния си дневник. Миналата година, за тринайсетия ми рожден ден, тате ми подари красив дневник, подвързан с кожа. Беше електриковосин, с месингова закопчалка. Аз съм от малкото хора без късмет, чийто рожден ден съвпада с Коледа. Но дори и да не получавам толкова подаръци колкото приятелите ми, моите обикновено са много специални. Дневникът беше най-специалният подарък за цялата минала година, най-вече защото тате беше поръчал да напечатат на корицата името ми със златни букви – Бети Морли, а под него – „Моят дневник, 2001“. Но най-хубавото от всичко беше, че на първата

страница беше нарисувал Руби. Руби е моят кон. Тя е червеникавокафява кобила, с тъмна грива и тъмна опашка, смесица от коннемара и още някаква чистокръвна порода. Мислех си, че тя е най-важното нещо в света за мен. Под рисунката тате беше написал: „Руби – единствената, освен Беки, на която се разрешава да четете написаното. С обич, татко“. Винаги съм се удивлявала колко хубаво може да рисува тате. Той има големи ръце на селянин – като лопати, и все пак рисува много по-добре от мен, по-добре от всеки, когото познавам.

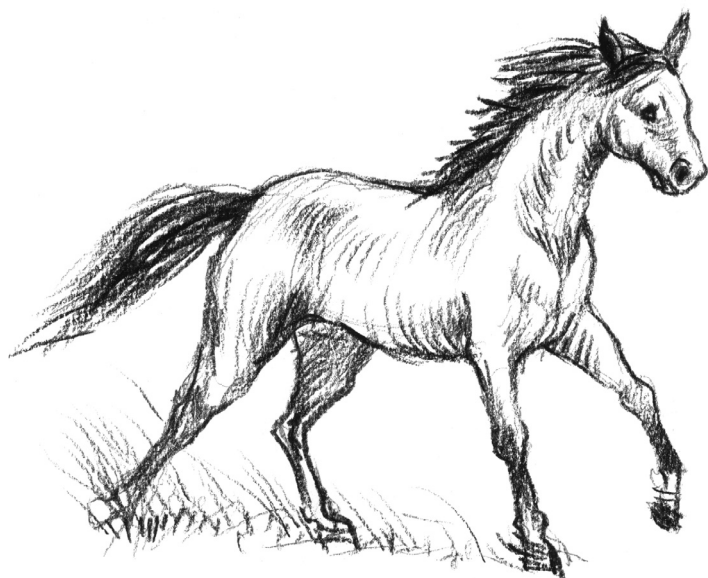
От 1 януари 2001 година пишех по нещо в дневника веднъж седмично, понякога и по-често. Можех да пиша по-малко или повече, толкова, колкото исках, защото страниците не бяха с дати, нямаше нито църковни празници, нито почивни дни – само празни страници. Така че можех и да рисувам, стига да исках. Моятта година в дневника, както и на всеки друг, започна на 1 януари, но свърши на 30 април, защото тогава свърши и историята. Просто не виждах никакъв смисъл да продължавам да пиша.

Известно време след това показах дневника на мама. Исках да го прочете – в края на кра-

ищата минахме заедно през всичко. Когато свърши, тя ме прегърна и изплакахме последните си сълзи. Тogaва почувствах, че и двете слагаме черта под всичко, което стана, и това е краят.

Идеята, че дневникът трябва да се публикува, беше нейна, не моя. Реши го твърдо, почти свирепо. „Хората трябва да знаят, Беки! – каза тя. – Искам да знаят какво беше, как се случи всичко. Не ми е нужно тяхното съжаление, просто искам да научат.“

Така че ето го моя дневник с някои от рисунките ми. Нито една дума в него не е променена. Правописните грешки са поправени, също и пунктуацията. Останалото е точно както съм го писала.

*Руби – единствената, освен Беки,
на която се разрешава да чете
написаното в този дневник.*

С обич, татко

1 януари, понеделник

Тази сутрин очите на тате са зачервени, но след снощи не е зачудене. Посрещнахме Нова година в „Херцога на Йорк“ заедно с почти цялото село – Джей, чичо Марк, леля Лиз, всички – кръчмата беше претърпана.

Но за нас 2001-ва не започна там. Стоях с мама в тъмнината на църквата и гледах как тате и другите бият камбаната за Новата година. Тате е по-едър от всички останали звънари и когато той бие камбаната, тя звъни най-силно и с най-дълбокия си звън. Подхожда му да го прави.

След това прекосихме гробищата, за да отидем на празника в „Херцога“. Нощният въздух беше леден. От кулата на църквата избуха сова, и тате ѝ извика: „Честита Нова година и на тебе!“

Тате се смееше много – както винаги, и пиеше много, но не повече от всеки друг. Мама непрекъснато го мъмреше, че е пил

достатъчно и че сутринта главата му ще се пръска. Не обичам, когато се заяжда с него така, особено когато го прави пред други хора, но изглежда, това изобщо не интересуваше тате. Беше прекалено щастлив, за да му пука. Изпя „Дани бой“* и всички му ръкопляскаха. Той обича да пее, когато е щастлив. Снощи всички бяха щастливи, аз също. Когато в кръчмата стана прекалено задушно и задимено, двете с Джей излязохме навън, легнахме на ливадата и гледахме звездите. Беше студено, но не обръщаме внимание на студа. Советата от гробищата на църквата продължаваше да буха. Джей каза, че е видяла падаща звезда, но според мен си го измисли. Тя винаги си измисля, особено когато става дума за „опита ѝ с момчетата“, както тя го нарича. Понякога това ме ядосва, защото ми се струва, че се опитва да ме гразни. Но снощи Джей просто се забавляваше. Чувствам я повече като сестра,

*Дани бой (Danny Boy) – балада, написана през 1910 г. от британският юрист Фредерик Уедърли. Песента станала любима на американци и канадци с ирландски произход, които я смятат за свой химн. През втората половина на XX в. „Дани бой“ влиза в репертоара на Хари Беларфонте, Пол Робсън, Майкъл Джексън и много други световни звезди.

отколкото като най-добра приятелка.

Джей беше до мен и по-късно, когато всички се хванахме за ръце и пяхме „За миналите дни“* (никога не мога да си спомня гумите докрай). След това си тръгнахме, а Бобс тичаше най-отзад и лаеше до скъсване по луната с вирната нагоре глава. Той винаги лае и вие, когато има луна – „като проклет върколак е“, казва тате.

Когато се прибрахме, отидох в конюшнята да видя Руби и да ѝ честитя Нова година. Дадох ѝ много бучки захар и я целунах по носа. След това направих същото и с Бобс, за да не се чувства пренебрегнат. На него не му дадох захар, само целувка. Когато си легнах, тате вече хъркаше като гърворезачка.

Следобед изведох Руби на езда. Бобс дойде с нас. Бобс винаги идва с нас. Минахме през гората Блубел и се спуснахме надолу към реката. Докато препускахме през ливадите, от папурите излетяха две чапли. Обичам

*За миналите дни (Auld Lang Syne) – шотландска песен по стихове на Робърт Бърнс, написана през 1788 г. Известна е в много страни и най-често се изпълнява на Нова година, след като часовниците отброят дванайсет удара. Докато пеят, всички се държат за ръце – каквото и да се случи в живота, старите приятели никога няма да бъдат забравени.

чаплиите. Реката беше плитка, затова преминахме с Руби на другата ѝ страна, в гората на господин Бейли. Бобс трябваше да плува. Шляпаше с лапи като луд, вдигнал глава, и изглеждаше много доволен от себе си. С господин Бейли бяхме сключили блестяща сделка. Той ми разрешаваше да яздя в неговата гора, а в замяна аз му давах конски тор за зеленчуковата градина. За разлика от нас, той поддържа пътеките в гората си и не позволява да обраснат, така че докато търсех дупки на язовци, можех да пусна Руби да прави каквото си науми. Днес тя се натича на воля, като цвилеше и пръхтеше, както винаги, когато изпитваше удоволствие.

Когато излязох от гората, видях господин Бейли да храни овцете си. Той ми махна и ми извика, за да ми честити Нова година, което малко ме изненада, защото той е доста навъсен човек (снощи не беше в кръчмата, защото е методист* и не обича кръчмите). Обикновено си махаме един на друг отдалече,

*Методист – последовател на методизма. Методизмът е християнска протестантска църква, която изискваща последователно, методично изучаване на Библията и съблюдаване на религиозните предписания.

но сега отидох да го поздравя, защото исках да бъде любезна. Той ми каза, че до седмица овците му ще се обагнят.

– Не искам никакъв сняг – каза, – не е добре, когато овците се агнят, да има сняг.

После ме попита дали съм взела някакви новогодишни решения, тоест дали съм си обещала, че през годината непременно ще изпълня някои важни неща. Казах му, че не съм.

– Трябва да го направиш, Беки – каза ми той. – Аз винаги си давам такива обещания. Невинаги ги изпълнявам обаче. Но се опитвам. А важното е точно това – да се опиташ.

Докато се връщах към къщи, мислех за онова, което ми каза господин Бейли, и взех две новогодишни решения. Първо: да пиша в дневника си всеки ден, както пиша сега. Второ: да бъде по-добра към мама, ако тя е по-добра към мен.

